

Over de diensten aanvang 10:30 uur

Datum	voorganger	
8-9-2024	Ineke Reinhold	
15-9-2024	Martijn van Leerdam	
22-9-2024	Geke van Vliet	Vredeszondag
29-9-2024	geen dienst	Gemeenteweekend Dopersduin School
6-10-2024	geen dienst	
13-10-2024	Barbara Veenman	
20-10-2024	Henriette van Dunné	
27-10-2024	Ineke Reinhold	
3-11-2024	geen dienst	
10-11-2024	Christien Duhoux-Rueb	Avondmaal
17-11-2024	Han Cuperus	
24-11-2024	Margreet Eberwijn	Herdenken overledenen

Wij houden onze diensten in de kapel in gebouw De Heuvel. De ingang is op het Grotekerkplein 5, schuin tegenover de Laurenskerk. Onze entree is aan het Oppert.

Zie verder ook: <https://dgrotterdam.doopsgezind.nl/>

Ter inleiding

Voor een Werf in juli 2024 was er te weinig kopij, vandaar dat er toen een Nieuwsbrief verscheen. Nu, begin september, kunnen we u weer een gevuld exemplaar van ons gemeenteblad aanbieden.

De zomerdiensten samen met onze zusters en broeders van de Remonstranten Rotterdam zijn achter de rug en volgens de kalender duiken we de herfst in, al doet het weer in deze fraaie nazomer daar nog niet aan denken.

De Werkgroep Toekomst heeft zich op 8 september over de gevraagde voorstellen van Kringen en Werkgroepen gebogen en komt met aanbevelingen voor de Ledenvertoeving, die op 22 september na de dienst plaatsvindt in Gebouw De Heuvel.

We ontvingen een prachtige uitnodiging voor de opening van de Muziekwerf op vrijdag 13 september en de open dagen op 14 en 15 september. De scheidende burgemeester Aboutaleb zal de officiële opening verrichten. Wie onze verbouwde vroegere Vermaning al heeft gezien is enthousiast over wat het is geworden. In de volgende Werf zullen wij u hierover met foto's mee laten genieten

Op 28 en 29 september is het Gemeenteweekend van de Doopsgezinde Gemeenten van Den Haag, Dordrecht en Rotterdam in Dopersduin in Schoorl. "Zien, soms even" is het thema en een zestal "Rotterdammers" zullen van de partij zijn.

Verder in de toekomst kijken we naar de Ringdag, die ditmaal door onze Doopsgezinde Gemeente wordt georganiseerd op zondag 19 januari 2025. De voorbereidingsgroep bestaande uit Ineke Joustra, Margreet Eberwijn en Bob van de Vijver is er volop mee bezig.

In deze Werf treft u drie maal een In Memoriam aan. Broeder Ad Jellema, broeder Erik Bos en zuster Hans Henry-Pondman, zijn ons in de afgelopen periode ontvallen. Dat zij mogen rusten in vrede.

Schoon schip maken

<https://www.lastdodo.nl/nl/items/9023991-schoon-schip-maken>

Eigenlijk zou er boven dit stukje “het vreemdelingenlegioen” moeten staan. Dit naar aanleiding van de opmerking van een zorgvrouw, dat ze van een oude Syrische man te horen kreeg: “jij vrouw, jij mij niet wassen”.

Maar een mailtje van mijn drukkerij wanneer mijn verhalenbundel “Schoon schip maken”, eindelijk eens van haar persen kon rollen noopte mij tot een ander verhaal. Een verhaal dat begint met het onderhoud van schepen.

Na jaren varen over eindeloze oceanen is hun huid onder de waterlijn aangegroeid met schelpen, mosselen en wier. Al die pendelaars belemmeren de snelheid van het schip. Vandaar dat het vaartuig op gezette tijden in een dok wordt drooggezet om te worden opgeschoond met behulp van lansen die water onder hoge druk spuiten.

Omdat mijn verhalen vaak “zee” gerelateerde uitdrukkingen bevatten, drijven gasten die me niet goed kennen de spot met mij en zeggen dat ik

nooit droog achter mijn oren geworden ben. Wellicht schuilt er een kern van waarheid in hun betoog, want nog steeds schrob ik duistere aardse zaken schoon met het sop van de ziedende zee.

“Je straalt rust uit”, zegt Tirza, een meisje dat mijn steunkousen aantrekt.

“Dat komt door het jarenlang varen over de lange deining van de spiegelgladde Stille Oceaan.

Deining veroorzaakt door een ver verwijderde storm of orkaan”.

“Als ik je woorden goed begrijp oude man”, zei ze “veroorzaken de Russen met het oorlog voeren in de Oekraïne ook een deining door heel Europa”.

“En menigeen dobbert rustig mee zonder zich af te vragen welke dreiging dat voor ons inhoudt”, voegde ik haar toe.

“Wat heb je nog meer geleerd op zee ouwe”, vroeg Tirza.

“Eén hand voor het schip en één voor jezelf”.

Het bleef lang stil in mijn woonkamer.

“Je bedoelt, niet over je laten lopen?”

“Juist”.

“Heeft die lange deining verder nog iets met je gedaan?”

Toen de jonge zorg zag dat ik raadselachtig glimlachte, begon ze net zo lang aan me te trekken en te duwen totdat ik haar deelgenoot maakte van mijn geheim. “Handel vanuit je sterkste punt”.

En ik vertelde haar dat ik op het Rotterdamse Christelijk Lyceum aan de Mare ontdekte wat mijn sterkste punt was.

Geen negens en tienen halen, maar de klas op stelten zetten.

Niet één leraar kwam op de gedachte om me te feliciteren met dit gebeuren, omdat hier zich een eigenschap manifesteerde die mij in het bedrijfsleven van pas zou komen.

Mensen in gang zetten en samen laten werken op de meest ondenkbare locaties. Van het schoon schip maken in droogdokken tot de exploitatie van een steenfabriek. Vaklui vanuit alle hoeken der wereld optrommelen om hen samen reparaties en verbouwingen te laten uitvoeren aan boord van sleephoppers en cutterzuigers, booreilanden en drijvende kranen. Lang lopende projecten lagen mij minder.

“Te korte spanningsboog”, constateerden diverse psychologen.

Het uitroken van mensenronselaars, die asielzoekers in gammele bootjes tegen veel geld verschepen, zou in krachtiger jaren mij een kolfje naar de hand geweest zijn. Nu moet ik lijdelijk toezien hoe zo'n krakkemikkig

ding op weg naar Jemen omsloeg, waarbij honderden opvarenden het leven lieten.

De enige leraar die vertrouwen in mij bleef houden, was de leraar Engels.

Voelde hij toen al aan dat ik later die taal nodig had, om vloeiend met buitenlandse vaklieden te kunnen communiceren? Bovendien lag het idioom mij goed en kreeg ik door zijn toedoen de gelegenheid spreekbeurten te houden, om daarmee het rapportcijfer op te krikken. Ook leerde hij mij de spanning in mijn voordracht op te bouwen. Als mijn vrouw en ik later in Rotterdamse kerken samen optraden, zij zong en ik declameerde, bezocht hij ons optreden tot op hoge leeftijd.

Schoon schip maken.

Ook ons eigen schip dient op gezette tijd droog in dok te worden gezet. Zodat goede geesten de tijdens de vaart aangegroeide tegenstrevers, te lijf kunnen gaan. Met de hogedruk lansen van Gods genade.

Cees van der Jagt 22/06/2024

The cheesecake girl

<https://www.epicurious.com/recipes/food/views/original-new-york-cheesecake-51200640>

Naast me lag Kimberly in een deuk over het stuur. De laatste keer dat ik bij haar een lachstuip verwekte was op Curaçao, voor zover ik mij herinner.

Ze verloor toen de macht over het stuurwiel, waardoor we dwars een met gras begroeide verkeersrotonde kruisten. Ik schijn nu eenmaal komische situaties bij anderen op te roepen, waarvan ik mij zelf niet bewust ben.

Nadat Kimberly weer uit haar stuip ontwaakt was riep ze nog nahikkend: “Liegbeest”. “Die houden we erin”, zei Jolanda mijn zorgvriendin. Bovenstaand theater speelde zich af voor mijn penthouse in Rotterdam. “En nu naar Vlissingen”, joelde ik.

Ook dit jaar hadden wij kamer 206 van het Fletcher hotel aan de boulevard in Vlissingen gereserveerd, alwaar ik zittend op het balkon de snelle zeeschepen kon observeren in de vaargeul die vlak langs het strand loopt.

Kimberly, vergezeld door haar zus Marjolein, beiden dochters van Jolanda waren zo lief om mij met bagage en al in de ruime lounge van het hotel af te zetten. De heldere verlichting, het zandkleurige tapijt met daarop strak wit meubilair, gaf de gasten van het hotel alvast een voorproefje van het strand aan de overzijde van de boulevard.

“De meiden”, zo noemde Jolanda graag zichzelf met haar dochters, verdwenen voor een zonnige strandwandeling. “En **hij**” vroeg Kimberly met zorg in haar stem. “Hij redt zich wel”, zei Jolanda. “Zodra er een zeescheepje langs komt heb je geen kind meer aan hem”.

En inderdaad, onder mijn ogen werd een lege vervelozе tanker beloodst, die vervolgens op halve kracht naar een ankerplek in de monding van de Schelde opstoomde. Later hoorde ik dat het schip één van Poetins blokkadebrekers was, die wachtte op een gelegenheid om te bunkeren. “Do you want something, gentleman sir?” Een prettige stem onderbrak mijn overpeinzing. Naast me stond een meisje in het nieuwe donkerblauwe Fletcher uniform dat me aankeek alsof ik haar eerste klant was.

“Alles behalve appelgebak”, antwoordde ik.

Ze kwam terug met koffie en de kleinste portie cheesecake die ik ooit gezien had. Toen ze de afkeurende blik in mijn ogen ontdekte zei ze, “voortaan breng ik er twee”. Ze verliet me. Een lange paardenstaart danste op haar rug.

Het panorama wat mijn blikveld daarna vulde, bestond uit twee king size containerschepen met grote letters MSC op de flanken, die langzaam elkaars koers kruisten. Het duurde meer dan een uur voordat het silhouet van het zeegaande schip achter de horizon verdwenen was. Het andere schip zo legde ik Jolanda later uit, kwam uit het verre oosten met een lading spiegeltjes en kralen voor de plaatselijke Action. Intussen wakkerde de wind aan tot een heuse storm die drie dagen aanhield. Om de tijd te doden duikelde de paardenstaart, ze bleek een Poolse op stage te zijn, een bartender op die met veel vertoon voor mij een Margarita cocktail in elkaar schudde.

Zodra het weer dat toeliet verkenden Jolanda en ik de pier aan het einde van de boulevard. De menukaart in de rotonde was vernieuwd. De koffie hetzelfde. Het vuurbaken, dat tankers en droge lading schepen rondde voordat ze open zee kozen, liep nu op zonne-energie. Na mijn middagslaapje trokken we naar het andere hoofd met zicht op een bronzen vlootvoogd, het haventje waar de loodsboten afmeren aan zijn voeten. Laat in de avond zag ik op mijn balkon hoe de paardenstaart vakkundig de tafels op het terras afruimde, de parasols dichtklapte en opbond.

We leerden haar tijdens leuke gesprekjes beter kennen. Liwia heette ze. Een levendig gezicht met een sterke mond.

Vlugger dan ooit kwam de laatste dag van ons onvolprezen verblijf aan de boulevard in zicht. Tijdens de koffie in de lounge kwam Liwia binnen gerend en zette een plakje kaaskoek naast me neer.

“Van de cheesecakegirl”, riep ze.

Cees van der Jagt 24/7/2024

Wat is Wijsheid

Die vraag legde Christien Duhoux-Rueb ons voor in de dienst van 25 augustus 2024. Die vraag hadden we ons ook van tevoren al kunnen stellen want nooit eerder zouden we met zo'n kleine groep en ook zonder pianist bij elkaar komen. Was het wel wijs om alles door te laten gaan... Maar Gieneke Kruisinga wilde de liederen begeleiden en met orgelmuziek van Martine van der Meiden op CD werd aan de basisvoorwaarden voldaan.

Met een foto van een schilderij van Michelangelo voorop de orde van dient van Vrouwe Wijsheid leidde Christien het thema bij ons in. Natuurlijk het verhaal van Salomo in 1 Koningen 3 en over het koninkrijk der hemelen uit Mattheus 13. Maar.... wat is wijsheid eigenlijk voor ons? Dat mochten we schrijven op een papieren tegeltje. Hoe toepasselijk.

Samen kwamen we tot de volgende uitspraken:

Wijsheid ziet meer kanten van één fenomeen

Wijsheid is het resultaat van een leven met vallen en opstaan

Wijsheid is luisteren – denken – doen

Wijsheid is openstaan voor ieders/ zijn/haar mening zonder te oordelen

Salomo - en goed nadenken en nog iets meer

Wijsheid is vol liefde en begrip en in rechtvaardigheid leven, een halt toeroepen in wat in dit opzicht niet deugt- en de hoop niet verliezen

Wijsheid is gebruik maken van al het moois en goeds wat al bestaat en als het even kan er misschien nog iets aan bijdragen.

Lang kon de lijst dus niet worden maar als u nu denkt Wijsheid betekent voor mij Dat wat u op die puntjes schrijft willen we ook graag horen.

Stuur het naar de redactie van de Werf of breng het mee naar de ledenvertoeving op 22 september Eén wijsheid kennen wij allemaal: Daden gaan woorden te boven. Ik daag u uit!

Truida Lokhorst.

Luieren in de zon tegen de wang van God

Marijke van de Vijver heette ons welkom met het verhaal van zeeschildpad en zeehond uit het boekje van Wim Jansen. “O hemel”, zei de krokodil. Zij las daar dat God overal en altijd is. “Ook op het strand?” vraagt de zeehond die na bevestiging genietend constateert dat hij daar dus heerlijk kan liggen tegen de wang van God.

En wij genoten ook van het mooie weer tijdens de Zomerkoffie, de gastvrije ontvangst bij Gieneke Kruisinga en vooral van de ontmoeting met (en het zien van) elkaar.

Ons jaarthema, en dus ook het thema van het gemeenteweekend, is dit jaar: “Zien, soms even”.

Margreet Eberwijn leidde het thema in en daagde ons uit elkaar te vertellen of en zo ja hoe en waar wij zelf zo’n moment beleefden. Wij herkenden het in wat we een eyeopener noemden. Er volgde een geanimeerd gesprek met voorbeelden ingeleid door het spelletje “Ik zie, ik zie wat jij niet ziet”. Wat we in ieder geval ook zagen was een tafel met heerlijke koffie, thee en zelfgebakken koeken.

De aanwezigheid van drie kosteressen laat ons ook zien wat wij, al of niet doopsgezind, voor elkaar betekenen.

Het voelde goed bij de zomerkoffie. Daar in die tuin en aan tafel bij God...

Truida Lokhorst

Uitstapjes 2023 (verslag van een medewerker van de Pauluskerk na donaties o.a. vanuit onze gemeente)

Dankzij het geld dat wij in 2023 ontvingen van onze donateurs, konden wij diverse uitstapjes organiseren, zoals het Kröller Möllermuseum en Madurodam. Voor daklozen en ex-daklozen die jarenlang financiële problemen hebben gehad, is het maken van zo'n uitstapje een zeldzaam hoogtepunt.

Het belangrijkste onderdeel van het programma Versterken Levenskracht is de verzameling van kunstzinnige en culturele activiteiten die in de Pauluskerk plaatsvindt. Naast het Open Atelier, het Schrijverscafé, de muzieklessen en de diverse andere wekelijkse activiteiten in de Pauluskerk, vonden hier in 2023 de nodige incidentele hoogtepunten plaats.

Zo werkten we in de zomermaanden samen met de Kunsthall, in het wekenlange All you can Art-project. Bezoekers van de Pauluskerk werden dagelijks in de Kunsthall begeleid om samen te werken aan de creatie van individuele en gezamenlijke kunstwerken.

Bezoek aan het Kröller Möllermuseum

In memoriam Atze Bartele Jellema

Leerdam 4 juli 1927 – Brielle 16 mei 2024

Afgelopen 16 mei is broeder Atze Jellema op 94-jarige leeftijd in de nabijheid van zijn dierbaren overleden. Afkomstig uit een hervormd gezin uit Leerdam leerde hij van jongs af aan de Bijbelse verhalen kennen. Volgens zijn familie kende Atze de tekst volledig uit zijn hoofd. Zonder daar zelf verder woorden aan te geven leefde hij vanuit een sterk geloof. Met oog voor de medemens koos hij ervoor psychiatisch verpleegkundige te worden. Hij werkte daarbij als gevangene bewaarder in Scheveningen op de afdeling voor psychiatische gevangenen. In de Haagse Archipelbuurt leerde Atze de doopsgezinde Hannie Kahlman kennen, die bij hem in de straat woonde. Hij heeft haar niet meer los gelaten in alles bijgestaan en voor haar gezorgd. Tot en met het totale huishouden draaiende houden toen Hannie dat een periode niet aan kon na een grote operatie.

Samen met Hannie ging hij naar de doopsgezinde gemeente. Begin jaren vijftig is Atze lid geworden van de doopsgezinde gemeente Den Haag. Een geloofsgemeenschap waarin geloof vooral zichtbaar wordt gemaakt in je handelen.

Doordat het werk in de gevangenis hem zwaar viel is Atze gaan werken voor Dupont en heeft daar de opleiding gedaan tot chemisch laborant. Samen met Hannie vertrok het echtpaar eerst naar Rozenburg, waar **een zoon** is geboren, en later naar Brielle. Daar werd de jongste zoon geboren. Tussen de werkzaamheden door was Atze graag met de familie onderweg. Voorafgaand aan de vakanties werd er gezocht naar geschikte huisjes. Daarnaast vertelde hij de kinderen uitgebreide verhalen over de plekken die ze gingen bezoeken. Soms met zelfverzonnen passages. Later maakte hij veel stedentrips, maar dat deed hij achter de computer. Zo leefde Atze vanuit zijn eigen stoel ook in een eigen wereld, **waarbij** hij het fijn vond als je langskwam om een praatje te maken. Het liefst gebruikmakend van het achterom. Dat doen mensen met wie je vertrouwd bent. Maar als je dan weer wegging vond hij dat ook prettig, **zodat** hij weer verder kon met zijn eigen programma.

De laatste jaren waren moeilijk voor Atze. De zorg thuis was niet meer mogelijk waardoor hij opgenomen moest worden in het Catharina Gasthuis. Gelukkig direct om de hoek, dicht bij huis. Daar is hij in de nabijheid van zijn Hannie en de kinderen, in alle rust overleden. Met zijn overlijden verliezen we een aimabel, gezellig en charmant mens, die met sterk gevoel voor humor de dingen graag in eigen hand had.

Han Cuperus

In memoriam Erik Jan Bos

Rotterdam 26 juli 1940 Bergschenhoek 13 augustus 2024

Op 13 augustus overleed ons gemeentelid Erik Jan Bos op 84-jarige leeftijd. De afscheidsdienst vond plaats op 19 augustus in Bleiswijk, onder leiding van ds. Marijn Vermet.

De eerste Bijbellezing was uit Jesaja 40:31:
Wie hoopt op de HEER krijgt nieuwe kracht:
hij slaat zijn vleugels uit als een adelaar,
hij loopt, maar wordt niet moe,
hij rent, maar raakt niet uitgeput.

Deze tekst paste goed bij Erik. Hij was een sportman in hart en nieren. Zo heeft hij 33 keer de Nijmeegse Vierdaagse uitgelopen. Ook liep hij diverse Marathons, waaronder de marathon van Rotterdam. Hardlopen deed hij ook op de Alpe d'Huez en bovendien was hij groot fan van het Rotterdamse Excelsior.

De onderstaande bekende woorden stonden op de rouwkaart.
"Dopen wat mondig is
Spreken dat bondig is
Vrij in het christelijk geloven
Daden, gaan woorden te boven".

Ook deze woorden pasten Erik en niet alleen omdat hij Doopsgezind was. Maar als loyale echtgenoot, vader en grootvader van weinig woorden,

stond hij altijd klaar om mensen praktisch te helpen. Net als zijn vader was hij enkele jaren lid van de kerkenraad van de Rotterdamse Doopsgezinde Gemeente.

Tijdens de afscheidsdienst werden er vele warme, roerende woorden gesproken door zijn zonen en kleindochter. Ook over de laatste periode van zijn leven die bijzonder zwaar was omdat hij door zijn dementie veel vergat en genoodzaakt was om in een Verzorgingshuis te wonen. Bijzonder dat hij net voor de zomer toch nog een dienst in onze gemeente bezocht.

We wensen zijn familie, vrienden en in het bijzonder zijn vrouw Corrie veel sterkte en Gods Liefdevolle nabijheid bij het omgaan met dit grote gemis.

Marijn Vermet

In memoriam

Johanna Berendina Henry-Pondman

Batavia 12 februari 1920 - Amersfoort 12 augustus 2024

De Kerkenraad ontving het bericht dat op 12 augustus 2024 te Amersfoort is overleden Johanna Bernardina Henry-Pondman, roepnaam Hans, op de leeftijd van 104 jaar.

Zij was geboren in Batavia in het jaar 1920. Het gezin Pondman verhuisde naar Nederland toen zij 2 jaar was, en vestigde zich in Utrecht. Ze groeide op in een gezin met een open blik naar de wereld, hoogstwaarschijnlijk een doopsgezind nest. Ze studeerde tandheelkunde en was praktiserend; Paul en Hans Henry hadden een tandartspraktijk aan de Mathenesserlaan in Rotterdam. Ze kregen 5 kinderen. Ongeveer 30 jaar geleden overleed Paul Henry; toentertijd deed Welmet Hudig de afscheidsdienst. Welmet was destijds verbonden aan de Remonstrantse Gemeente. Toen ontstond het plan dat – als de tijd voor mevrouw Henry gekomen zou zijn Welmet haar dienst zou leiden en dat gebeurde op zaterdag 17 augustus in de Remonstrantse Kerk. In de dienst benadrukte

Welmet, dat voor mevrouw Henry de achtergrond Doopsgezind was, en dat zij de normen en waarden, die ze ook echt memoreerde, in praktijk wilde brengen. Het waren de Christelijke normen en waarden. Eén ding was wel bepalend voor mevrouw Henry: op jonge leeftijd kreeg zij de ziekte van Ménière, die uiteindelijk tot een totale doofheid leidde. En dat was een handicap voor het contact met de Doopsgezinde gemeente, waar het woord toch van groot belang is, zowel in de dienst als in de gespreksgroepen.

Kortom, schrijft dochter Heleen uit Amersfoort over de dienst afgelopen week aan mij, zo heeft ze het verwoord, is aan alle aspecten van moeders opvattingen over de aard van het bestaan tegemoetgekomen en het noemen van haar naam in een gezamenlijke dienst van Doopsgezinden en Remonstranten lijkt mij een extra mooie bevestiging van die opvatting, aldus enkele woorden uit die dienst.

Vermeld moet nog worden, dat mevrouw Henry na een verblijf in de Termaat Stichting tijdens de corona naar Amersfoort is gehaald en daar bij dochter Heleen is blijven wonen in een huisje in de tuin, tot haar dood.

Haar gedachtenis zij ons tot zegen.

Gieneke Kruisinga-Poppinga

Gieneke sprak dit in memoriam uit in de dienst op 25 augustus 2024 in de Kapel in Gebouw De Heuvel.

Onze gemeente

Predikant

Vacature.

Pastorale zorg: ds. Marijn Vermet, Voorburg, marijnvermet@gmail.com
tel. 06-24817263

Kerkenraad

Algemeen kerkenraad@dgrotterdam.doopsgezind.nl

Ieder mailtje wordt automatisch doorgestuurd naar de 3 adressen:

Voorzitter: Tjitske Gelderloos patagonis13@gmail.com

Secretaris: Roelof van Pesch roelofvanpesch@gmail.com

Boekhouder: Loek Nijholt officemanager@dgrotterdam.doopsgezind.nl

Werkgroepen

Communicatie	Loek Nijholt	tel. 06-1519 1643
Personeel	Tjitske Gelderloos	tel. 06-110 853 89
Diaconie	Marijke v.d. Vijver	tel. 06-284 887 60
Diensten	Freekje Wethmar	tel. 0180-317 728
Vredeswerkgroep	Ineke Joustra	tel. 015-212 4727
Toekomst	Roelof van Pesch	tel. 06-251 495 87

Officemanager en ledenadministratie

Loek Nijholt officemanager@dgrotterdam.doopsgezind.nl

Tel. 06-151 916 43

Adressen

Kerk	Grotekerkplein 5, 3011 GC Rotterdam
Kantoor	Hang 10, 3011 GG Rotterdam

Contact

Website www.dgrotterdam.doopsgezind.nl

E-mail info@dgrotterdam.doopsgezind.nl

Inhoudsopgave

Over de diensten	p. 3
Ter inleiding	p. 4
Schoon schip maken	p. 5
The cheesecake girl	p. 7
Wat is Wijsheid	p. 10
Luieren in de zon tegen de wang van God	p. 11
Uitstapjes 2023	p. 12
In memoriam Atze Barteles Jellema	p. 13
In memoriam Erik Jan Bos	p. 14
In memoriam Johanna Berendina Henry-Pondman	p. 15
Onze gemeente	p. 17
Inhoudsopgave	p. 18
Colofon	p. 18

Colofon

De Werf, jaargang 62, nummer 3

De Werf is het blad voor mededelingen en contact van de Doopsgezinde Gemeente Rotterdam. Het verschijnt ongeveer 5 maal per jaar.

Redactie: Werkgroep Communicatie.

De volgende Werf verschijnt op 7-11-2024. Kopij vóór 15-10-2024 naar werf@dgrotterdam.doopsgezind.nl